

Ige:

L: 2Móz 14,9-16

T: 2Móz 4,2-4 „De az ÚR erre azt mondta neki (Mózesnek): **Mi van a kezében? Egy bot - felelte ő. Dobd a földre! - mondta az ÚR. Amikor a földre dobta, kígyóvá vált, és Mózes elfutott előle. Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Nyújtsd ki a kezedet, és ragadd meg a farkánál! Mózes ki-nyújtotta a kezét, és megmarkolta, az pedig bottá vált a markában.**”

1. Van egy pont az életben, ahova mindenki legalább egyszer eljut az életében. Mi ez a pont? Ez a mélypont.

Ugye, ismerős mindenkinek ez a pont? Lehet, hogy éppen most is egy ilyen ponton állsz. Vannak, akik úgy érzik, hogy az ő életükben sokkal több a mélypont, mint másokéban. Mások meg azt állapítják meg, hogy hosszú idő óta ugyanabban a rossz állapotban, ugyanazon a mélyponton vesztegelnek, és nem képesek elindulni felfelé.

Figyeljük meg, hogyan reagálunk ebben a helyzetben. Nagyon sokszor, ha mélypontra jut az életünk, akkor hajlamosak vagyunk kétségbe esni. Pánikba is eshetünk ilyenkor, és kapkodni kezdünk. Úgy érezzük magunkat, mint a fuldokló, aki kétségbeesetten próbál levegőhöz jutni, és bármibe – még egy szalmaszálba is – megpróbál belekapaszkodni.

Amikor mélypontra jut az életünk, akkor nemcsak a kétségbeesés kerekedik felül rajtunk, és lesz úrrá akár még a hitünkön is, hanem hajlamosak leszünk arra, hogy másokat kezdjünk el okolni és hibáztatni.

Azért nem sikerül előrébb jutnom az életben, mert rossz a gazdaság, és különben is mindenki csak kihasznál engem. A munkahelyen is csak élőködnek rajtam. A kormány is mindig olyan törvényeket alkot, hogy én húzzam a rövidebbet. Ha elmegyek az áruházba, akkor mindenki mással sokkal kedvesebbek az eladók. A lelkeszt is hiába várom, mert mindenki mást előbb meglátogat, mint engem. És különben is, a gyülekezet sem olyan kedves velem szemben, mint ahogy az elvárható lenne.

Sőt, eljuthat az életünk olyan mélységbe is, amikor egyenesen a Mindenható Istent tesszük felelőssé saját életünk minden nyomorúságáért.

Miért ilyen igazságtalan az Isten? Ha Isten szeret minden embert, akkor engem miért nem? Ha Isten szeret engem, akkor miért büntetett azzal, hogy ide jutottam?

Más esetekben pedig csak azt vagyunk képesek meglátni, hogy éppen mi hiányzik az életünk-ből, és ezért jutottunk mélypontra.

Mert, ha lenne pénzem, akkor minden rendben lenne. Ha lenne munkám, akkor rendezett lenne az életem. Ha megbecsülnének a munkahelyemen, vagy a saját családomban, akkor sikeresebb lehetnék.

A hívő ember pedig élete mélypontján Istentől természetfeletti segítséget vár el. Szeretnénk ilyenkor, ha Urunk természetfeletti módon beavatkozna, és segítene rajtunk.

Az elmúlt napokban sok oldalról tapasztaltam azt meg, hogy gyülekezetünk tagjai között is többen mélyponton vannak. Úgy érzik, hogy sok mindenben csalódtak. Úgy érzik, hogy a gyülekezeti közösség sem olyan, mint régen. Az a csoport, ahova bekapcsolódtak, ott az emberek már nem figyelnek úgy egymásra, ahogyan korábban.

Mindezek tetejébe még egyre-másra betegségek is gyengítik őket. Sőt, hallunk halálesetekről, és látjuk saját erőnk fogyatkozását is.

Mélyponton van az életünk.

2. Nagyon hasonló helyzetet élt át Izrael népe is nem sokkal azután, hogy elhagyták Egyiptomot. Ismerjük jól a történetet. A zsidó nép 430 esztendőn keresztül Egyiptom területén élt jobbára rabszolgasorban. Mózesnek azt a feladatot adta Isten, hogy vezesse ki a népet Egyiptomból. Természetesen ezt a fáraó nem akarta engedni. Ekkor következett be a 10 csapás, melynek következtében a fáraó elengedte a népet.

Az Úr a nép előtt ment nappal felhőoszlopban, éjjel pedig tűzoszlopban. Így jutottak el a Vörös-tengerig, ahol utolérte őket a fáraó és egész hadserege. Előttük a végtelen tenger, de sehol egyetlen hajó sem. Reménytelen a nép számára, hogy eljussanak a túlsó partra. Talán meg lehetne kerülni, de ahhoz nagyon sok idő kellene.

Idő pedig nincs, mert hátuk mögött már látható, hogy feltűnt a fáraó serege. El lehet képzelni a kétségbeesést, és reménytelen sírást. Nincs fegyverük, nem is tudnak harcolni, hiszen rabszolgák voltak nem katonák. Menekülni tovább nem tudnak, a fáraó pedig gyorsan közeledik.

A nép kétségbeesetten és haragosan vádolja Mózeset. Mózes pedig kétségbeesetten vádolja Istent azért a reménytelen helyzetért, amibe kerültek. A mélypont iszonyatos. A teljes megsemmisülés vár a népre.

3. Isten azonban ezt mondta Mózesnek: „Miért kiáltasz énhozzám? ... emeld föl a botodat és nyújtsd a kezedet a tenger fölé”.

Mi ennek az értelme? Mózes kiáltott, és valami nagy dolgot kért Istentől, valami igazán rendkívülit, ami megsegíti őket. Isten pedig csak annyit kért, hogy emelje fel a kezében lévő botot a tenger felé. Miért nem cselekszik hatalmasan, ahogy régen tette, ahogy cselekedett, amikor a 10 csapással sújtotta Egyiptomot? Mi értelme a bottal való hadonászásnak? **Figyeljük meg, hogy Isten egyrészt mindig valami hétköznapi dolgot kér tőlünk; másrészt Isten mindig olyat kér tőlünk, ami közel van hozzánk, ami könnyen elérhető számunkra.**

Pedig Mózes tudhatná már ezt a leckét, hiszen amikor a pusztában az égő csipkebokornál Isten megszólította őt, már akkor arra a pásztorbotra hívta fel a figyelmét. „Mi van a kezében Mózes? Ó, ez csak egy egyszerű bot.” – felelte Mózes. „Dobd a földre! – mondta az Úr. Amikor a földre dobtá, kígyóvá vált. Most fogd meg a farkát!” – mondta Mózesnek Isten, és ehhez már kellett némi bátorság. A kígyó pedig újra bot lett a kezében.

De ugyanígy gondolhatunk Dávidra, aki csupán egy fiatal pásztor volt, mint Mózes. Neki pedig a hírhedt Góliáttal kellett megküzdenie. Mi volt Dávid kezében? Egy géppisztoly, vagy egy vállról indítható rakéta? Semmilyen jó fegyvere nem volt, csak néhány lapos kő és egy parittyá. **Mégis győzött Góliát felett.**

A Bírák könyvében pedig olvasunk Sámsonról, aki semmi mást nem talált, csak egy szárnak az állcsontját. Azzal vert agyon ezer filiszteust.

4. Mi a lényeg? Az, hogy vegyük észre az egyszerű, átlagos és hétköznapi lehetőségeket, melyek ott vannak a kezünk ügyében, és tegyük meg azt, amit Isten kér tőlünk. És mindeközben semmit ne kételkedjünk abban, hogy Isten pedig megcselekszi azt a nem hétköznapi, akár természetfelettit, amit egyedül Ő képes megtenni.

Vedd fel a kezéd ügyében levő botot, és ha kell, abból kígyó lesz, vagy ha Isten azt akarja, akkor kulcs lesz, mely kinyitja az egyetlen ajtót, hogy azon keresztül adjon menekülést. Ne a messze földet kémleld, hogy milyen segítség jön, hanem vedd kézbe azt, amit Isten a kezéd ügyébe helyezett. Mert Isten mindennel ellátott, ami ahhoz kell, hogy a Tőle kapott küldetésedet elvégezhesd, és célba érjen az életed. Ámen.